

Posamezna številka 6 vinarjev.

„DAN“ izhaja vsak dan — tudi ob nedeljah in praznikih — ob 1. uri zjutraj; v ponedeljkih pa ob 8. uri zjutraj. — Naročnina znaša: v Ljubljani v upravnistvu mesečno K 1'20, v dostavljanjem na dom K 1'50; s pošto celoletno K 20'—, polletno K 10'—, četrtletno K 5'—, mesečno K 1'70. — Za inozemstvo celoletno K 30'— — Naročnina se pošilja upravnistvu.

Telefon številka 118.

DAN

NEODVISEN POLITIČEN DNEVNIK.

Posamezna številka 6 vinarjev.

Uredništvo in upravnistvo:
Učiteljska Tiskarna, Frančiškanska ulica št. 8.

Dopisi se pošiljajo uredništvu. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo, rokopisi se ne vračajo. Za oglase se plača: petlet vrsta 15 v, osmrtice, poslana in zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglaševanju po-
pust. — Za odgovor je priložiti znamko.

Telefon številka 118.

Oblegana Ljubljana.

Razne črne čete od raznih strani vlečejo klerikalci proti beli Ljubljani. Ako jim zmanjka domačih sil, gredo ponje na Hrvaško — za vsako silo pa imajo pripravljene tudi domače Nemce, da jih porabijo pri svojih napadih na Slovensko Ljubljano.

Pri obleganju Ljubljane pa polagajo klerikalci veliko važnost na predmestja in na ljubljansko okolico. Za vsako ceno si hočejo priboriti postojanke v predmestjih in od tam streljati na napredno Ljubljano. Ta predmestja pa so v ozki zvezi z vso okolico zato je treba, da se cela okolica podpira klerikalce pri njih delu v predmestjih. Napredna okolica bi bila za klerikalce velika nevarnost, ne le za to, ker je ta okolica volilni okraj načelnika S. L. S. dr. Šustersiča, ampak tudi zato, ker bi napredna okolica onemogočila klerikalcem njih spletke pri ljubljanskih volitvah. Zato klerikalci strogo pazijo na to, da ostane ljubljanska okolica zvesto v njih rokah. V tem delu naj jim pomaga — klerikalno učiteljstvo. Pred par dnevi smo čitali notico:

Slomškova zveza ima na Kranjskem, Štajerskem in drugod 318 članov; med temi je 22 takih, ki so že vpkokojeni ali sploh niso ljudski učitelji. Aktivnih ljudskih učiteljev in učiteljic v Slomškovi zvezi 296; med temi je 92 učiteljev in 204 učiteljic. Na »Slovenskega učitelja« je naročenih 129 članov Slomškove zveze; — »Zaveza avstr. jugoslov. učit. društev« ima pa nad 2000 članov in »Učiteljski Tovariš« pa blizu 1300 naročnikov.

Iz natančnega pregleda se razvidi, da je bilo od 318 slomškarjev — 83 v ljubljanski okolici. Torej več ko ena četrtina klerikalnih učiteljev — je v ljubljanski okolici. To se pravi, da hočejo imeti klerikalci njim udane sluge okoli Ljubljane, da jim pomagajo pri njih delu.

Ako splošno pogledamo slomškarske številke in jih primerjamo s številom naprednega učiteljstva — vidimo, da ni tako hudo. V številu slomškarjev je še največ učiteljic — iz česar se vidi, da so klerikalci pritisnili posebno na slabotni ženski naraščaj, — ker je kandidatka zelo mnogo in je boj za ljubi kruh seveda velik. Mnogo učiteljic ima svoje stariše v Ljubljani zato postanejo slomškarice, da dobe službo blizu mesta. Saj nekaj nadzornik kratkoročno pravi: »V slomškovo zvezo se vpišite, če ne ne bodete naprej prišli... Vkljub takim razmeram stoji naše učiteljstvo krepko v svoji stanovski organizaciji in se bori proti nasprotnikom šole in učiteljstva.

Ljubljanska okolica je znana kot najbolj zaostala na Kranjskem. Kje je temu vzrok? Nekaj pregovor pravi, da so ljudje okoli cerkve — najmanj pobožni — iz tega bi se dalo kaj sklepati tudi za okolico. Toda iz gorenjega števila 83 klerikalnih učiteljev v ljubljanski okolici se da tudi kaj sklepati.

Ob času, ko so vladali v Ljubljani in v dež. šolskem svetu še nemčurji, so dobivali v ljubljanski okolici najlepša mesta nemčurjski učitelji. Tako je bila ljubljanska okolica že od nekdaj obljubljen deželni vsem, ki so se klanjali vladajočim krogom. Ko smo srečno premagali nemčurje so prišli na krmilo klerikalci in — mesta v ljubljanski okolici so bila obljubljen plačilo vsem, ki stopijo v njih službo.

In tako ima danes srečna ljubljanska okolica več ko eno četrtino slovenskega klerikal-

nega učiteljstva, ki naj klerikalcem pomaga oblegati Ljubljano. Slovenskemu naprednemu učiteljstvu se rado daje časten naslov; pionirji slovenske kulture — klerikalni pionirji v ljubljanski okolici — 83 po številu — pa naj grade klerikalni most z dežele v mesto.

Tako imajo torej klerikalci našo okolico dobro zasedeno. Obleganje se vrši sistematično. Treba je, da se tega zavedamo in da uredimo svojo obrambo proti obleganju.

Pa ne le obrambo.

Zmaga je v napadu, zato se ne pustimo oblegati v obzidju — ampak pojdemo ven, in posvetimo v temne nakane.

Oficijelno stališče

voditelj avstrijskih Nemcev glede češko-nemških pravnih pogajanj.

Iz Štajerskega se nam poroča: Alpski Nemci so dozdaj glede pogajanj med Čehi in Nemci vedno cincali in niso vedeli, ali bi se izrekli za ali proti.

Sedaj so se končno odločili za jasno stališče in trije izmed njih, Dobernig, Einspinner in dr. Stölzel, so se odločno izrekli za spravo. Celovški poslanec Dobernig piše v listu »Osterr. Volkszeitung« med drugim sledeče: »Sprava na Češkem pomeni za nas v alpskih deželah važen preobrat v našem narodopolitičnem položaju. To vemo dobro. Bodočnost bo za nas še težavnejša, in odločiti se bomo morali, ali hočemo napade Slovencev, ki bodo potem še hujši, s tem večjo silo odbijati in boj nadaljevati. Ne bojimo se sprave s Čehi. Nasprotno želimo zaradi državnice celote, da bi se sploh dosegla.«

Poslanec Einspinner piše v »Deutschnationale korespondenz«: »Mi alpski Nemci imamo vzrok izreči, da nam je žal, da se pravna pogajanja še vedno niso posrečila, zakaj že desetletja smo v boju med Nemci in Čehi — sopri-zadeti... Kdor trdi, da se Nemci v alpskih deželah bojijo nemško-češke sprave, trdi nekaj, kar more trditelj le popoln nevednež ali pa zavesten zastrupeljavalec (političnih) studencev.«

Dr. Stölzel je na nekem zborovanju v Solnogradu šel celo še dalje. Zavzel se je za to, da se doseže sprava med Čehi in Nemci, pa tudi med Slovenci in Nemci. Zavzel se je za to z ozirom na potrebo in na korist države.

Mnenja tu navedenih treh politikov so zanimiva zaradi tega, ker je dozdaj nemška javnost stala glede sprave na Češkem na docela odklonljivem stališču. Na še bolj odklonljivem stališču pa je stala ista nemška javnost glede sprave med Slovenci in Nemci. Saj je še nedavno temu pisala graška »Tagespost« sledeče: »Rešitev češko-nemškega vprašanja se mora razumeti le kot »hišna« zadeva, kot zadeva Češke... Bilo bi pregrešno, če bi se hotelo mirovni ključ, ki se je našel, oziroma ki se je dozdaj našel za Češko, povsod porabljati. Če pri Moravskem in Sleskem ključ ne zapira, še manj pri podonavskih deželah. Naravnost usodopolno pa bi bilo, ga rabiti v alpskih deželah. To, kar se imenuje praška sprava, je ena vrsta teritorialne avtonomije, je razdelitev dežele v dva dela. Četudi so politični krogi alpskih dežel nazora, da skušnje, ki jih bodo doživeli s tisti rešitvijo narodnega vprašanja na Češkem, ne bodo baš najugodnejše, so to vendar pomisleki, ki si jih pridržimo zase in s katerimi moremo motiti krogov čeških Nemcev. Naj si uredi

svojo hišo, kakor si hočejo, ker oni morajo v njej stanovati. Ravnotako pa morajo alpske dežele na to siliti, da se jim prepusti ureditev njihove hiše. Zato treba pravočasno in z vso energijo že danes povdariti, da ne morejo alpske dežele nikdar privoliti v enake določbe, ki se bodo sklenile na Češkem.

Oblika, ki jo bodo vili v Pragi, je izrecno češka in se je ne sme rabiti nikjer drugje, najmanj v alpskih deželah.«

Komentar k tem izvajanjem bomo ob primerni priliki napisali.

Kako klerikalci izkoriščajo delavca.

Izkušnja nas uči: Tisti, ki so v zadnjem času dolgoletno delo drugih pograbili zase, tisti, ki so po shodih in listih domačinom obljubovali zlate gradove od zaslužka belokranjske železnice, tisti, ki so delavske izselence izabili celo iz Amerike, češ, da bo sedaj doma dovolj zaslužka, tisti, ki se delajo največje prijatelje ljudstva zatiranega delavstva, so pri tej zgradbi pograbili najbolj kos pečenke zase, drugim pa kosti ne privoščijo. Od cele zgradbe te železnice bodo imeli domačini h večjemu le zgubo, masten dobiček bodo vlekli klerikalne pijavke. Iz političnega stališča je to prav; kajti kdor še zdaj ne bo spoznal klerikalno hinavstvo in njih lažnjive obljube, tega ni škoda, če ostane še dalje v vrstah črnih gavranov.

Pa seznaniti vas moram z organizacijo klerikalne kravje kupčije v Belo Krajino. Vrhovni šef podjetja je kot že omenjeno »Gospodarska Zveza«. Njegov podrejen je »Strohmann« Lončarič. Ta si je zopet izbral svoje akordante, katerim je poleg dela poveril tudi kantine. Izkušnje kažejo, da so akordanti od danes do jutri, kakor navadni delavci. Dokaz: Pred kratkim je Lončarič nekega akordanta nagloma odpustil in mu izplačal dnevno po 7 K. Ker Lončarič ne mara domačih delavcev, preganja tudi tiste akordante, ki so dovolj pošteni in hočejo imeti pri svojem delu le svoje ljudi. Sploh pa je pri vseh treh podjetjih težko zaslediti pravo razmerje med akordanti, podjetniki in pravnim glavnim podjetnikom. V Črnomlju je Lončarič glavni štab, okoli kojega so zbrani notorični klerikalci, ali taki ki hočejo notorični šele postati. Na mojem obhodu po celi Lončaričevi proggi se mi je čudno zdelo, da na celi proggi oba dva dni nisem zasledil niti enega državnega inženerja, ali stavbenega komisarja, katerih naloga je, se na licu mesta prepričati kako se dela izvršujejo. To se mi je tem bolj čudno zdelo, ker na proggi podjetja Samohrd in Biedermann teh državnih kontrolorjev kar mrgoli. Posebno Samohrda šikanirajo ti večinoma nemško-nac. komisariji, ker je Samohrd — češko podjetje. Naj je kamen le za milimeter napačno položen, pa se mora popraviti. Pri Lončariču pa delajo kakor hočejo brez vsake kontrole. — Se poznamo!

Ker se Lončariču očita nesramno izrabljanje delavstva, sem se v tem oziru na celi proggi posebno zanimal zvedeti, kaj je na tem resnice. Edino, kar nisem mogel nikjer zaslediti, je zadeva z izplačevanjem v markah. Da bi se delavcem namesto v denarju izplačevalo v markah, to ni res, saj Lončariču naravnost se to ne more očitati.

Zato pa sem našel drugih škandalov dovolj. Največji škandal je že v prvem sestanku omenjeni bojkot domačinov. Vsak delavec ki pride na delo, je primoran kot član dotične kompanije, h kateri je pridružen, vse kar rabi za hrano in pijačo jemati v Lončaričevi kantini. Ponekod delavcem kuhajo kar v kantini. Za hrano, ki bi jo količjak izbirčljiv pes ne povohal, plačujejo po 1.20 — 1.40 K brez pijače in kruha. Ponačje pa si delavci v kompanijah sami kuhajo. Fižol in repo, makaroni in krompir, to je dan na dan »jedilni list«. Redko kje sem dobil kompanije, ki si je privoščila tudi meso. Hrvati in Macedonci imajo dan za dnem le fižol in fižolovo juho. Pa kakšen fižol! Da g. Lončarič ne bo mogel ugovarjati, so mi delavci izročili vzorec te jedi. Pustil sem ta vzorec preiskati in se našlo: med fižolom je 50 odstotkov po 6—10 let starega zrnja, že ves gobav, piškav, črviv in trd kakor kamen. Ponekod so se delavci norčevali, češ, s tem fižolom bomo naredili Lončariču betonski spomenik. 25 odstotkov je 4—5 let starega zrnja, ostanek je iz novejših dobe in le ta je za hrano še dober. In veste, počem vračunajo ta škandal fižol? Po 56 vinarjev kg. Nalašč sem vprašal po raznih trgovinah po čem tam prodajajo na drobno lanski fižol. Dobil sem ponudbe od 36—40 v za najboljše vrste tega zrnja. Vbogi delavec, ki je »sijajno plačan, mora seveda skoro polovico več plačati za domalega popolnoma izprijeno blago.

Dal sem se pa tudi črno na belo prepričati, kako se delavcem zaračunajo druga živila. Naj navedem nekatera: kg slabe kave 4.80 K (tako drage kave si dandanes niti v najboljših hišah ne morejo privoščiti); kg slane 2.40 K. V eni kuhinji sem dobil slanino, v kateri so bil sami črvi in je tako smrdela, da sem si moral nos zatisniti. Zvedel sem o tej slanini še dvoje zanimivosti: Nekoč so v Metliko pripeljali cel voz slanine, ki je pa tako smrdela, da so jo morali konfiscirati. — V neki kantini pa tako črvido in smrdljivo slanino kar zrežejo v razpoke, pa jo vporabijo za mast lačnim delavcem. Sanitetne oblasti seveda nimajo časa se za take škode brigati. Saj se tu gre samo za — »barabe«. — Hleb kruha iz najslabše moke, tehta 60—70 dkg stane 40 vin. V kruhu je včasih najti vse drugo, le redine moke ne. Na neki proggi so delavci pobrali vse take hlebe, vrgli jih v zaboj ter kot mrljice nesli k pogrebu. — Kilogram riža po 56 v; riž je navadno ves črviv. — kg makaroni po 1 K; tudi to blago je staro in plesnjivo; kg slabe moke po 46 v. — kg krompirja od 15—30 v. Skratka, vse blago, ki se delavcem prodaja iz kantine, je izredno slabe kakovosti in skoro polovico dražje, kakor zdravo blago v trgovinah.

Mislím, da je brez navajanj nadaljnjih podatkov že iz tu navedenega vsakomur jasno, zakaj se je klerikalna »Gospodarska Zveza« polastila te kupčije in zakaj podjetje svoje delavstvo primora, da si nabava živila le v teh kantineh. Naš delavec ob taki hrani ne more prebiti. Zato jih Lončarič tudi ne mara. Ima le Hrvače, Macedonce in cigane. Pa tudi teh je po vsakem izplačevanju vedno manj. Nikoli nisem slišal toliko kletev, kakor ravno Lončariča preklinjajo.

POLITIŠKA KRONIKA.

Sir Grey o usodi Egejskih otokov. Italija je v sedanji vojni s Turčijo zasedla v Egejskem

LISTEK.

CONAN DOYLE:

Zgodbe napoleonskega huzarja

»Moj meč je v službi vojaka, ne razbojnika! Kri sme videti njegova ostrina, sramote nikoli! Vojaki, ali morete stati in gledati, kako ravnamo s tem možem?«

Tucat sabelj je švistnilo iz nožnic; spoznal sem, da so moji prijatelji in moji sovražniki skoraj enaki po številu. Blisket orožja in jezni predir glasov je bil privabil trumo gledalcev.

»Kraljica! Kraljica!« se razleteli zdajci od ust do ust.

In že je stala pred nami, in bilo je, kakor da nje dražestno lice sveti v nočni temi. In dasi sem imel toliko povoda, sovražiti jo, ker me je bila preslepila in goljufala, vendar me je izpreletelo takrat — da, in še dandanašnji — čuvstvo sladkosti ob misli, da sem jo držal v svojem objemu in sopesl vonjavo njenih las! Ne vem, ali jo že krije nemška zemlja, ali še živi kot srebrnolasa gosa na svojem gradu v Hofu, toda v srcu in v spominu Etienna Gérarda bo živela vekomaj — večno mlada in ljubka.

»Koliko sramota!« je vzkliknila, stekla k meni in mi snela z lastnimi rokami zanjko z vrata. »Boriti se hočete za našo pravično stvar, pa začnate s takšnim peklenskim dejanjem? Ta mož je moj varovanec, in kdor skrivi le las na njegovi glavi, bo čutil mojo osvetlo!«

Bogme, kako se jim je mudilo, uiti v temo iz dosega teh jeznih oči! Ona pa se obrne k meni. »Spremite me, polkovnik Gérard; rada bi nekaj govorila z vami!«

Sledil sem ji v sobo, kamor so me bili vedli izprva. Zaklenila je vrata in me pomerila z očmi; v njenem pogledu je bila rahla senčica nagajivosti.

»Ali se vam ne zdi, da je znamenje mojega zaupanja v vas, da ostanem radovoljno sama tukaj z vami? Zakaj vedite, kraljica saška sem in ne uboga grofica Palota s Poljskega!«

»Ime je postranska stvar. Zavzel sem se za damo, ki sem menil, da je v stiski, v zahvalno pa sem bil oropan svojih papirjev in skoraj da tudi svoje časti.«

»Polkovnik Gérard, igrala sva igro. Vi ste prišli nepooblaščen s poslanstvom, in ste dokazali s tem, da se ne spotikate nad ničemer, ako gre za blagor vaše domovine. Vaše srce bije za Francijo, moje za Nemčijo. Verjemite mi, da bi tvegala vse, celo goljufijo in tatvino, če bi mogla s tem koristiti svoji ubogi domovini. Odkritosrdna sem, kakor vidite.«

»Vse to mi ni nič novega.«

»Gotovo; ali najina igra je zdaj vendar končana. Čemu bi se ločila z jezo? Bodite zagotovljeni, če bi se nahajala katerikoli zares v taki stiski, kakor sem jo hlinila danes v tisti krčmi, bolj viteškega varha in zvestejšega pomočnika si ne bi mogla želeli, kakor je polkovnik Etienne Gérard! Verjemite mi, da sem vam le s težkim srcem izmehnila tiste papirje!«

»Izmeknili ste jih pa le!«

»Morala sem. Saj sem poznala njih vsebino in se zavedala, kakšen mora biti njen učinek na kralja. Da so prišli v njegove roke, pa bi bilo vse izgubljeno!«

»Zakaj seže vaša kraljevska visokost po takih sredstvih, ko bi bil tucat brigantov, kakršni so me hoteli prej obsediti na vaša vrata, prav tako uredil zadevo?«

»To niso briganti, nego najboljši možje vse Nemčije!« me zavrne ona strastno. »Če so vas prijeli pretrdo, bi tudi vi ne smeli pozabiti, kaj smo trpeli mi od vas, od kraljice pruske pa do najzadnjega Nemca! Zakaj vas nisem dala počakati ob cesti? O, moji lovci so stali vsepovsod, jaz sama pa sem čakala v Lobensteinu vesti o njihovem uspehu. Ko sem namesto nje zagledala vas, sem malodane obupala, kajti zdaj je stala samo še šibka ženska med vami in mojim soprogom. Ali razumete, kolika je bila moja zadrega, preden sem se odločila in segla po orožju svojega spola?«

»Izjaviti se moram premaganega, kraljevska visokost; kaj mi spetokata drugega, kakor umekniti se vam?«

»Vzemite svoje papirje s seboj!« To rekša mi jih je izročila. »Kralj je prekoračil Rubikon. Vrnite jih v cesarjeve roke in recite mu, da jih nisimo hoteli sprejeti. Tako vam ne more nihče reči, da ste jih izgubili. Z Bogom, polkovnik Gérard; moja najtoplejša želja je, da ne ostavite več francoskih tal, kadar stopite zopet nanje, kajti ko mine leto dni, ne bo za nobenega Francoza več prostora na tej strani Rene.«

Tako se je končala igra med mano in kraljico saško za usodo vse Nemčije. Izgubil sem jo jaz. Mnogo sem premišljal o tej aventuri, ko sem se obračal s svojo ubogo Violetto proti zapadu. Toda vedno je stala pred mojim očmi ponosna, krasna podoba one nemške žene, še vedno mi je zvenel v ušesu glas tistega pesnika in vojaka; čutil sem, da je obljubljen svoboda vsaki zemlji, ki li sveti tako vroča ljubezen v srcih njenih otrok. In ko sem jahal tako naprej, je napočilo jutro, in jasna zvezda, ki sem kazal nanjo skozi grajsko okno — je stala kalna in blede na zapadnem nebu!

Osemletna deklica Ema T. se je igrala na vrta svojega očeta. Naenkrat se spusti izpod neba velikanski orel in zgrabi deklico z močnimi kremplji. Na obupen krik ji prihitijo na pomoč njen oče in pomeji s puško na nebeskega roparja. Strel preplasi ptico in ista izpusti deklico na tla. Na srečo so bila tla zaraščena z gosto travo. Orel se spusti vnovič na svoj plen in ko prihitijo očec deklici na pomoč, se obrne on proti njemu. Šele po hudem boju se posreči očetu ubiti orla s puškinim kopitom. Mala revica je bila vsa ranjena od ostrih orlovih krempljev, vendar rane niso bile smrtonosne.

Okraden profesor. V Pragi so vdrli neznan tatovi v stanovanje prof. Macha, ki je bil ravno na letovišču. Popoldne sta prišla v hišo dva človeka, ki sta iskala stanovanje in sta si pri tem ogledala položaj. Po noči sta s pomočjo velikih kuhinjskih nožev odprla razne predale in pokradla dragocenosti za več tisoč kron, hranilno knjižico in palico za 4000 kron.

Ljubzenska tragedija pri telefonu. Pred kratkim se je odigrala v Berlinu originalna ljubzenska tragedija. 19letni trgovec Viljem Sommerfeld je bil strastno zaljubljen v neko kontoristino stanujočo v isti hiši. A zgodila se je nesreča: deklica se zaljubi v drugega, za njega ne mara nič več. Piše mu za slovo. Ko prejme mladi trgovec dotično pismo, mu opeša pri delu moči. Ostal je pri svoji materi in se jokal čelo popoldne. Nato se praznično obleče in se poda na poštni urad. Tu se zveže s telefonom s svojo bivšo ljubico. Pri telefonu ji reče, da ji pošilja zadnji pozdrav. Nato pritise na samokres in se zgrudi mrtev na tla. Njegova ljubica je slišala pok po telefonu in se od strahu onesvestila. Njeni hišni sostanovalci so bili vsled tega tako razjarjeni na njo, da se je komaj rešila pred njihovo maščevalnostjo v svoje stanovanje.

DRUŠTVA.

Nar. soc. izobr. društvo »Bratstvo« je davalo uredništvo »Dneva« zopet 30 knjig. Srčna hvala! Naj bi našlo še obilo posnemovalcev v izobrazbo slovenske mladine.

Pri zadnjem požaru restavracije g. Alojzija Marja v Rožni dolini videlo se je prvič kako da v sličnem položaju primanjkuje vode in drugič kako oddaljen je gasilni dom od poslopij na Glincah in Rožni dolini. Že večkrat se je povdarjalo, bodisi v gasilnem društvu kakor tudi pri občinskih sejah o potrebi istega kje v sredini občine, a dosedaj se ni še tu ne tam ničesar gotovega sklenilo. Da se ta važna zadeva prej reši, sklenil je odbor prost. gasilnega društva prirediti dne 18. avgusta t. l. veliko ljudsko veselico z javno tombolo, katere čisti dobiček se plodonosno naloži kot osnovna stavbna glavica za bodoči gasilni dom. Vse podrobnosti se pravočasno objavijo. V nadi, da bo del občinstva kakor vedno tudi sedaj, osobito, ko se gre za zelo važno in koristno napravo društvu v vsakem obziru stalo na strani in ga podpiralo, zato v nedeljo 18. avgusta vsi na veselico in tombolo, katere se vrši na prostornem vrtu g. Ivana Jelačina (prej Fraun) na Glincah ob prosti vstopini.

Desetletni jubilej Sokola v Šiški.

Včeraj je praznoval šišenski Sokol svojo desetletnico. Kratka doba sicer in še v tem času je moral Sokol prestati mnogo težkih izkušenj tako v boju z zunanjimi kakor notranjimi sovražniki, a vendar gleda lahko sedaj s ponosom na svoje delo. Bolj kot kedaj prej stoji danes Sokol čvrst in gre neustrašeno naprej svoja pota, za svojimi ideali in cilji.

Slavnostni občni zbor.

V soboto se je vršil povodom desetletnega jubileja pri br. Burji v gostilni pri Ančniku slavnostni občni zbor Sokola ob zelo obilni udeležbi. Navzoči so bili tudi starosta ljubljanske Sokolske župe br. dr. Kokalj, tajnik Slov. Sok. Zveze br. Kajželj in br. Dev. Občni zbor je otvoril postarosta br. Cimerman, ker je bil starosta br. Ivan Zakotnik nujno zadržan. Slavnostni govor je imel tajnik br. dr. Režek. V kratkih in jedrnatih besedah je orisal življenje šišenskega Sokola od ustanovitve pa do danes. Leta 1902. so kot navdušeni Sokoli pričeli br. Fran Drenik star., zgornješišenski župan Ivan Zakotnik, Rajko Boltavzer in Aleksij Kostnapfel pripravljati v Šiški tla za Sokola in že 14. septembra istega leta se je pod okriljem šišenske Čitalnice vršil ob velikanskem navdušenju in zanimanju ustanovni občni zbor Sokola, ki je izvolil za svojega starosta br. Ivana Zakotnika, ki mu načeluje še danes. Ustanovitelji Sokola so se takoj spravili na resno in trezno delo in so postavili Sokola na trdne noge. Leta 1906. je društvo že razvilo svoj prapor. Pozneje so nastali v Sokolu hudi notranji boji, ki so mu veliko škodovali in ga skušali celo ugonobiti. Toda Sokol je preстал tudi ero. Društvu je namreč v tej dobi priskočil na pomoč br. Drenik ml., ki je s treznim sokolskim duhom posegel vmes, napravil red in ustvaril Sokolu trden in soliden temelj. Prerajeni Sokol je takoj pričel zopet razvijati svoje delo in si je postavil za glavno nalogo — ustanovitev lastnega Sokolskega doma. Krepke, neomagljive vrste in mnogoštevilni naraščaj so pričla, da se Sokol nahaja na pravem potu in da lahko mirno gleda v svojo bodočnost. V nadi, da se bo Sokol razvijal vedno bolj, zakliče br. Režek končno vsem zbranim sokolski Nazdar!

Nato sta bila starosta br. Ivan Zakotnik in Drenik star. vsled velikih zaslug, katere sta si pridobila za šišenskega Sokola enoglasno imenovana njegovim častnim članom, br. Boltavzerju, Kostnapflu, Seidlu in Dreniku ml. pa se je izrekla iskrena zahvala za njih trud in delo v korist jubilanta.

Pohod Sokolstva v Šiški.

Včeraj so se slavnosti nadaljevale. Šiška se je povodom jubileja odela v praznično

obleko. Skoro razsleherno hišo je plapolala slovenska trobojnica, specijelno pa je bila še okrašena občinska hiša. Mnogoštevilne trobojnice so pričale gostom, da je Šiška narodna, zavedna in da živi v njej Vodnikov duh. Ob pol dveh popoldne so se pričeli Sokoli ljubljanske župe zbirati v Narodnem domu, nakar je ob dveh spreved odšel proti Šiški. Na čelu spreveda so šli Sokoli jezdeci, za njimi župno predsedstvo in predsedstvo Slov. Sok. Zveze in ostali Sokoli okoli 300. Zleta so se udeležili Sokoli ljubljana z zastavo, Sokol Ljubljana I., kranjski, vrhniški, domžalski, viški, borovniški z zastavo in štepanjevaški. Šišenski Sokol je čakal goste z godbo Slov. Filharmonije na meji med Ljubljano in Šiško nasproti Koslerjevega vrta. Tu je goste pozdravil v imenu šišenskega Sokola podstarosta br. Cimermann, zahvalil pa se je starosta ljubljanske župe br. dr. Kokalj, nakar so Sokoli z godbo na čelu odšli v Šiško pred občinsko hišo, kjer jih je pričakoval župan Seidl z mnogoštevilno množico. Tu se je vršil slavnostni pozdrav. Ko so se Sokoli postavili pred občinsko hišo, je stopil na tribuno župan Seidl, ki je pozdravil goste v imenu šišenske občine oziroma občinskega sveta. (Viharni živio in Nazdar klici.) Zahvalil se je br. dr. Kokalj. Nato je v imenu narodnega ženstva spregovorila gospa Cimermannova, ki je povdarjala v svojem govoru, da delo šišenskega Sokola še ni končano in ga bodrila k vstrajnosti. Med velikanskim navdušenjem je pripela na zastavo jubilanta krasne svilene trakove, katere so darovale jubilantu šišenske naprednjakinje. Iz občinske hiše se je vsulo cvetje na Sokole, deklice v belih oblekah pa so obesile na sokolske zastave velike lipove vence. Nato se je vršil obhod po občini. Sokoli so bili povsod viharno pozdravljeni. Nepréstano so deževale na nje cvetke in šopki.

Sokolska veselica.

Popoldne se je vršila na Reininghausovem vrtu velika sokolska veselica, ki je izpadla nad vsako pričakovanje. Telovadne točke so bile izborne v vsakem oziru. Občinstvo je ponovno navdušeno aklamiralo telovadce. Na veselici je neumorno svirala celokupna godba Slovenske Filharmonije. Zabava je bila zelo animirana in je trajala do pozne noči. Upamo, da je prinesla Sokolu precejšnjo svoto za Sokolski dom.

Zvest pristaš S. L. S.

Neki pondeljek dopoldne sem zapazil na ulicah svojega starega znanca. Šel je z drobnimi koraki in v rokah je nosil pakete. Oziral se je na vse strani in se je videlo, da bi šel rad mimo, ne da bi se pozdravila. Slišal sem, da je predsedal — pa danes človek ne sme vsega verjeti. In končno se ne sme vsega tako strogo obsojati. Zato sem šel proti njemu in šele v zadnjem trenutku, ko je videl, da se ne more več izogniti je hitro dvignil klobuk in je rekel:

»A, ti...«
»No, kako se imaš?«
»Po navadi, po navadi. Zelo se mi mudi, imam mnogo opravka.«
»Pa bi vendar stopila kam na pol litra.«
»Pa pojdiva.«

Stopila sva v prvo gostilno.
»Veš, jaz zahajam samo v narodne in narodne gostilne.«
»Imaš prav, imaš prav;« je rekel, »sicer pa to ni tako važno.«
»Vsega sva se k mizi in sva naročila pijače.«
»In ti, ti si še vedno stari idealist«, mi je rekel, »ukvarjaš se s takimi stvarmi, ki nič ne nesejo: časopisje, kultura, napredek: nikoli ne boš nič imel.«
»Kako to misliš?«
»No, saj sva prijatelja, govoriva si lahko odkrito.«
»Seveda... Slišal sem, da si...«
»Kaj bi tisto«, je rekel, »vem, kaj govoriš, osli. Pravijo, da sem predsedal. Pa to ni res. Včasih mora človek računati z razmerami.«
»Razumem, razumem...«
»Saj veš, kako je bilo. Denarja sem potreboval in sem ga iskal pri naprednjakih. Nihče me ni hotel poznati. Dobro — sem si mislil — in sme šel h klerikalcem. Tam sem dobil, kolikor sem hotel. Med nama rečeno: saj ni treba napraviti svečane obljube. Treba je samo reči, da si klerikalec in je vsega dovolj...«
»Vem, vem.«

»Stvar se ne sme vzeti tako resno. Klerikalec biti ni težko ali misliš, da pozneje kaj več veruješ, nego preje. Še manj! Kdor gospode od blizu pozna, ta ve s kom ima opravka. Jaz n. pr. ne grem nikoli v cerkev. Kaj misliš, da bom postal tercijalec? Ampak stvar je taka: ako prej nisem šel v cerkev, sem bil vsak teden v »Domoljubu«, pisali so, da sem brezverec in tudi pridiga je bila vedno o meni. Sedaj pa je vse dobro — živim kakor preje in zadnjič so me v »Slovencu« pohvalili kot moža strogo katoliškega prepričanja. Seveda včasih je treba navidez nekoliko pokazati svoje prepričanje. Ko so prišli čuki, sem razobesil zastavo, ko se je pripeljal škof, sem ga šel sprejemati, ko je bil oni shod v Ljubljani, sem šel v »Union«. — Vidiš, to je vse. Meniš, da je meni za farje. Ampak zakaj bi človek ne delal to, kar nese. Ako prideš v denarno stisko te rešijo, volijo te v vse odbore, narede te po sili za župana ali celo za regenta, sploh, dajo ti vse, samo, da si klerikalec. Niti ni treba, da bi bil, samo da pokažeš, da si. Pri volitvah jim oddaš svoj glas, prošim te, kaj je na tem, en glas več ali manj — in koliko ugodnosti imaš za to. Pij, plačam še za en liter.«

»Hval! Kaj pa rečeš k denuncijantstvu, k protinarodnim škandalom in k drugim takim stvarim, ki so jih napravili zadnje čase.«
»To meni nič mar, to je njih stvar. Vrag naj jih vzame.«

»Pa ti jih podpiraš.«
»Jaz, kaj jaz — saj sem povedal, kako je. Razmere in pa dobiček! Po mojem bi bilo najboljšo, ko bi postali vsi klerikalci, potem bi pa one prave klerikalce ven vrgli. Že danes imamo mi večino. Vidiš, to bi bila politika, ne pa tako kakor ti. Kaj bi se boril z vragom? Zmagati ga ne moreš, torej ga izrabljaj. S tem mu največ škoduješ. Vraga, če nisem bolj pameten, kakor ti...«

»Toda, če delajo vsi kakor ti, kam pa pridemo?«

»Vsi tako delajo, ali vsaj velika večina. Ali misliš, da nas briga klerikalna politika? Prav nič. Mi imamo svojo politiko. Zato je neumno, ako nas napadajo po časopisih: odpadniki, uskoki itd. O, mi se nismo prodali, mi smo šli delat kupčijo...«

»Toda žalostno.«

»Kupčija je kupčija, tudi v politiki je tako. Vsak naj skrbi zase. Za kaj se pa boriš. Za narod, domovino? Kdo ti zato kaj da? Vsak zase, pa bo za vse dobro. Ali te živi narod, ali domovina? Jaz sem se včasih tudi navduševal, kaj sem imel od tega? Nič.«

»In kaj imaš sedaj?«
»Sedaj imam dobiček od klerikalnih načel.«

Ali misliš, da jaz delam za klerikalce? Gledajo zame. Zakaj sem pa njih pristaš? Vidiš, človek mora biti danes praktičen. Ali oni sleparijo ljudstvo, zakaj bi bili mi pošteni? Zato je dobro biti na videz klerikalec, čepramora človek kakor psovku požreti...«

»To je le nekaterim ljudem mogoče!«
»O, to lahko stori lahko vsak. Bolj težko je ostati naroden, nego postati klerikalec. Rečeš tistih par besedi — kaj zato, če se zlaže — pustiš, da te hvalijo v klerikalnih listih — in si brez skrbi. Kaj bi se ubijal? Tuintam za kričiš, kadar te sliši župnik ali kaplan: »Živio Sušteršič« ali »Živio Lampe« — to te ne staniti ficka in dobiš vse bogato poplačano. Ja n. pr. sem sedaj na konju pomisli — imajo m zelo za zvestega pristaša S. L. S. Ali ni t imenitno?«

»Imenitno.«
»Zato ni treba, da bi me gledal po stran in govoril o značaju. To so stare bajke. Zdi so taki časi, in po časih je treba živeti.«
Poslovil sem se urno, on pa je sedel p mizi in se glasno krohotal.

Čez teden dni sem čital v »Slovencu«, d je bil v G. izvoljen za župana J. V. zves pristaš S. L. S.

Najnovejša telefonska ir brzojavna poročila.

VOJNI MINISTER V ISCHLU.

Ischl, 4. avgusta. Cesar je sprejel včeraj vojnega ministra Auffenberga ob 12. uro posebni avdijenci, ki je trajala nad eno urc Cesar je vzel poročilo vojnega ministra z dovoljstvom na znanje. Po konferenci je Auffenberg še konferiral s skupnim finančnim ministrom Bilinskim. Popoldne je odpotoval i Ljubljano.

PASIČ V MARIJINI VARIH.

Mriljne vari, 4. avgusta. Semkaj je dospe bivši srbski ministrski predsednik in sedanj predsednik državnega sveta Nikola Pasič.

Mir?

Rim, 4. avgusta. Vse vesti o mirovni po gajanjih med Italijo in Turčijo so izmišljene Consalta je izjavila z vso odločnostjo, da si dosedaj niso vršila nobena pogajanja, niti zaupnega niti oficijalnega značaja.

VIHARNI POZDRAVI V TURŠKI ZBORNICI.

Carigrad, 4. avgusta. Včerajšnja seja turške zbornice je bila zelo burna. Bivši minister Haladžian in drugi mladoturški poslanci so sklenili interpelirati vojnega ministra, zakaj ne kaznuje onega oficirja, ki je poslal zbornici znano grozilno pismo, dalje zakaj je dosedanjega poveljnika zbornične straže nadomestil z novim in nastavlil oficirje lige kot policijske organe v zbornici. Albanski poslanec Sureja je Haladžianu zaklical: »Nevarno je igrati se z ognjem. Ali hočete zopet nadaljevati svoje sramotno delo.« Poslanec Haladžian je zahteval od predsednika, da pokliče Surejo k redu. Sureja: »Ponavljam svojo izjavo. Tako postopanje je sramotno.« Poslanca sta skočila drug proti drugemu in se pričela zmerjati. Sureja zakliče: »Nesramni pes.« Haladžian: »Lopove.« Sureja: »Brezznačajnež.« Okolu pripravajočih se poslancev se je v trenutku zbrala velika gruča poslancev, dočim so drugi prošili predsednika, naj napravi red. V splošnem hrupu vstane Sureja in zavpije: »Odlagam svoj mandat.« Klici: »Vzamemo na znanje.« Sureja je nato odšel iz zbornice, nakar je zbornica enoglasno sprejela predlog, da se vojnega ministra takoj pokliče v zbornico in interpelira o vseh teh stvareh.

Odgovorni urednik Rađivoj Korene.

Last in tisk »Učiteljske tiskarne«.

glo stekli naprej. V trenutku je bil Passavant obkoljen. Mnogo jih sicer ni hotelo podpirati izdajstva in se ob danem znamenju niso gemili. Pa radovedna množica, ki je pritiskala od zadaj, je stisnila oba dela k sebi.

Tannegny je bil ravno planil k oknu in je videl, kaj se je zgodilo.

— Izdajstvo, izdajstvo! je zatulil in se zaletel nazaj po stopnicah.

Kakor naglo je bil na ulici, vendar je prišel prepozno. Njegov prijatelj je bil že trdno zvezan in šest mož ga je vzdignilo na rame. Oboroženci so stopili okoli in cel spreved se je pomaknil po ulici.

— V Hišo Saint-Pol! je zaklical Ocquetonville, ki je stal na čelu spreveda. Oba s Scasom sta držala bodala v rokah in zverinsko rezanje jima je pačilo obraz. Tannegny se je zaril v množico, ki se je pridružila sprevodu, kakor vedno, kadar gre za tak ali sliččen dogodek, in si delal s pestjo in s komolcem pot do jetnika.

V desnici je visoko držal meč in kričal:

— Lopovi! Telovaj! Izdajalci! Tukaj sem kdo se upa poskusiti z menoj! Ohe, Scas, Ocquetonville, razbojnika, strahopetca, psa burkundsk!

Preril se je do zadnjih vojakov, pa nihče se ni zmenil zanj. Ker je silil naprej so mu nastavili helebarde in ga potisnili nazaj. Nič mu ni pomagalo, da je izmetal vso listo kletvic, psovk, žuganj, zmerjanja lastne iznajdbe, vsakovrstnih žaljivk; Scas in Ocquetonville sta bila popolnoma pozabila nanj in med silnim truščem kapitanove besede tudi niso dosegle

menjev, pa plemič se ni zmenil. Zamahnil je z roko in vsi so utihnil. Radovedno so se ozrle oči vseh proti temu steklemu psu, proti grizečemu mrjascu, ki bo moral podleči vsak hip.

Plemič je zaklical:

— Gospod Scas! Gospod Ocquetonville! Kje imata Courtehenese-a in Guines-a?

— Sam najbolje veš! sta zarulila poklicana. Pa gorje ti danes!

— Ne napihujta se brez potrebe. Ničesar se še ni zgodilo, kar sta vidva rekla, ali vse, kar sem dejal jaz. Zopet smo se sešli in predlagam vama sledeče. Pridem na ulico. Spremljevalci naj dajo častno besedo, da se me nihče ne dotakne, dokler bom imel opravka z vama. Boriti se hočem proti obema na enkrat. Ali velja?

Tolpa je začudena zazijala. Scas in Ocquetonville (kakor padla njiu tovariša) sta uživala slavo nepremagljivosti v mečevanju. Plemičev poziv se jim je zdel blaznost.

— Pasja duša, je kričnil Scas bled togote in strahu, ali si nepremagljiv?

— Pridi! je hropel Ocquetonville, pridi da te udušim za vedno!

— Ali vzprejmate? je mirno vprašal plemič in se smehljal. Ker bosta dva proti enemu se me morebiti lažje iznebite! Cujte me vi drugi! Branite se moreva več dni. Živež imava. Vzeti morate vežo, za vežo stopnjice in mnogo vrat. Hiša ima dve nadstropji. Videli ste koliko jih je že odšlo s polomljenimi kostmi in koliko jih je obležalo. Dajte, pregovorite vašo poveljnika, da vsprejmeta! Če ne padem, se vam boja z mano ne bo manjkalo. Scas in

Kavarna Leon
Celo noč odprto
Celo noč odprto

Glavno zastopstvo dunajske družbe
za gradbo centralne ventilacijske kurjave s svežim zrakom
v Ljubljani, Nova ulica štev. 3

prevzema vsa v to stroko spadajoča dela, kakor novo in delno vpeljavo in montiranje te kurjave v nova in stara poslopja. — Centralna ventilacijska kurjava s svežim zrakom je najidealnejša, najcenejša, najsmučnejša in najzdravejša kurjava za stanovanja, urade, t. govoske lokale, vile, šole, gostilne, cerkve itd.

A. SKAZA,
glavni zastopnik za Kranjsko in Primorsko.

„Učiteljska tiskarna“
v Ljubljani
r. z. z. o. z.
Frančiškanska uica štev. 8
je najmoderneje urejena in opremljena za tisk vsakovrstnih tiskovin: knjig, brošur, urad. tiskovin, not, lepakov, vizitk, in kuvert.
Litografija. - Stereotipija. - Najmodernejša črke in okraski. Tisk v različnih barvah. Najfinejša izvršitev. Solidna in točna postrežba.

Krojaštvo
Ivan Kersnič
v Ljubljani 249
Sv. Petra cesta št. 32, I. nad.
(poleg kavarn „Avstrija“)
najnovije mode, solidno delo, zmerne nizke cene, znano pohvalna postrežba.

Svoje zdravje
podkupljuje in razmetavate svoj prisluženi denar, ker Vas je podjarmila moč navade, ker pijete še dandanes drago, brezredilno, živce razburajočo kavo, čaj ali njih nadomestilo, ki niso drugzega kot barvila. Vzdrinite se, in pijte **sladnj čaj**, to je tekoči kruh pripravljen po predpisih doktorja pl. Trnkoczy. V promet pride pod

varstveno znamko Sladin.
Sladnj čaj je originalen, priprost in nov v toliko, ker daje **kri, moč, zdravje,**

zato se priporoča posebno tistim, ki se čutijo bolne, oslabele, revne, namesto silno dragih Somatose, Sanatose, Biocitina, redilnih soli, mesnih ekstraktov t. d., ki je po obnem okusen in redilen zajtrk ali južina in prihrani 50% na denarju v gospodinjstvu. Sladnj čaj naj se vzame tri četrt, mleka en četrt, sladkorja pa le pol toliko, kakor za kavo. Že tu je prihranek na mleku in sladkorju. Pri dojenčkih in otrokih kot ceno hranilo tisočkrat preizkušeno. Ravnotako pri doječih materah in dojkah. Vse to potrjujejo zahvalna pisma, ki prihajajo dnevno, kar je notarielno potrjeno. Zavoj četrt kg 60 vin. Dobi se v vseh lekarnah, drogerijah, tudi pri trgovcih. Sladnj čaj ni zamenjati s sladno kavo. — Tovarniške zaloge v **lekarni Trnkoczy v Ljubljani** Kranjsko.
Poskusi zavoj 70 vin., ki se naj vpošljejo v znamkah v pismu. Po pošti najmanj 5 kg. Na Dunaju v lekarnah Trnkoczy, VIII, Josefstädterstrasse 25, III, Radetzkyplatz 4, V, Schönbrunnerstrasse 109; v Gradcu: Sackstrasse 3.

„DAN“ se prodaja v Ljubljani v sledečih tobakarnah
po 6 vin. izvod:

JUŽNI KOLODVOR, na peronu.
DRŽAVNI KOLODVOR.
BLAŽ, Dunajska cesta.
SEVER, Krakovski nasip.
PICHLER, Kongresni trg.
ČEŠARK, Selenburgova ulica.
DOLENC, Prešernova ulica.
FUCHS, Marije Terezije cesta.
MRZLIKAR, Sodna ulica.
ŠUBIC, Miklošičeva cesta.
ZUPANČIČ, Kolodvorska ulica.
PIRNAT, Kolodvorska ulica.
ŠENK, Resljeva cesta.
KOTNIK, Šiška.
TIVOLI, na žel. prel. pri Nar. domu.
KOŠIR, Hilšerjeva ulica.
STIENE, Valvazorjev trg.
SUSNIK, Rimska cesta.
UŠENIČNIK, Židovska ulica.
KLEINSTFIN, Jurčičev trg.
KRIŽAJ, Sp. Šiška.

WISLAK, Gosposka ulica.
KUSTRIN, Breg.
TENENTE, Gradaška ulica.
VELKAVRH, Sv. Jakoba trg
SITAR, Florjanska ulica.
BLAZNIK, Stari trg.
NAGODE, Mestni trg.
KANC, Sv. Petra cesta.
TREGO, Sv. Petra cesta.
KUŠAR, Sv. Petra cesta.
PODBOJ, Sv. Petra cesta.
ELSNER, Kopitarjeva ulica.
BIZJAK, Bohoričeva ulica
REMŽGAR, Zelena jama.
SVETEK, Zaloška cesta.
KLANSEK, Tržaška cesta.
JEZERŠEK, Zaloška cesta.
LIKAR, Glince.
STRKOVIČ, Dunajska cesta.
STRAVS, Škofja ulica.
TULACH, Dolenjska cesta.

Učiteljska tiskarna v Ljubljani
izvzuje vsa tiskarska dela okusno in po zmernih cenah.
Zaloga županskih in drugih uradnih tiskovin.

Prihod vlakov v Ljubljano iz:

Dunaja	12 ⁰⁵	3 ¹⁵	4 ⁴⁵	5 ³⁵	9 ⁵⁵	12 ⁴⁷	5 ²¹	8 ⁵⁸	5 ⁵¹
Trsta	12 ⁰²	4 ⁰⁰	9 ⁰⁴	11 ²¹	2 ⁵¹	6 ¹²	9 ⁴²	11 ⁴⁵	
Trbiža	7 ²³	9 ⁵¹	11 ¹⁴	4 ²⁰	7 ⁰⁰	8 ¹⁵	11 ³³		
Kamnika	6 ⁴²	11 ⁰⁰	2 ⁴¹	6 ¹⁵	10 ³⁵				
Rudolfovega . .	8 ⁵⁹	3 ⁰⁰	9 ¹⁸						
Kočevja	8 ⁵⁸	3 ⁰⁰	9 ¹⁸						
Vrhniče	6 ³⁸	10 ³⁶	7 ²²						

* Brzovlak. ** Vsi ob nedeljah in praznikih.

Odhod vlakov iz Ljubljane proti:

Dunaju	12 ⁰⁸	12 ¹⁶	4 ³⁰	7 ³⁰	11 ²⁶	3 ¹¹	6 ²²	9 ⁵³	10 ²⁵
Trstu	1 ²²	5 ²²	5 ²³	6 ⁰⁹	10 ⁰²	1 ⁰⁶	5 ¹¹	8 ²²	
Trbižu	7 ⁵⁷	6 ⁵²	9 ⁰⁰	11 ³⁰	3 ³²	6 ³⁵	10 ⁰⁰		
Kamniku	7 ²⁷	11 ⁵⁰	3 ¹²	7 ¹⁵	11 ⁰⁰				
Rudolfovem . .	7 ³²	1 ³¹	7 ⁴⁴						
Kočevju	7 ³²	1 ³¹	7 ⁴⁴						
Vrhniči	7 ³⁸	1 ¹⁵	8 ¹¹						

* Brzovlak. ** Vsi ob nedeljah in praznikih. † Od 28. maja oziroma 1. tu lina.

„Angleško skladišče oblek“
O. Bernatovič, Ljubljana, Mestni trg št. 5.
naznanja
okasijsko prodajo
poletnih oblek in slamnikov za gospode in dečke, ter poletne damske konfekcije z globoko reduciranimi cenami.

„DAN“ se prodaja po vseh tobakarnah po 6 vin.

674 —
Ocuquetonville, če ne vsprejmeta, sta ničvredna straliopteta.
Pri teh besedah, ki so bile danes sicer brez vsacega pomena, si je jel Ocuquetonville puliti lase, Scas pa se je sam zaletel k vratom in se oprl z ramo ob omaro, da bi jo izrinil.
Passavant je med tem odšel od okna. Ulica je obmolknila. Oblegalci so stópili skupaj in se menili o plemičevem pozivu.
— Ali mislite, da vas pustim samega dol, je dejal Tannegny, ko je videl, da se plemič pripravlja za boj.
— Seveda, če vzprejmemo, kar nič mi ne ugovarjate. Prisegel sem pri krvavi glavi vojvode Orleanskega, da kaznujem sam vse štiri in dokler mi moreta roki sukati meč, si ne dam je pravice vzeti od nikogar.
— Pa kaj če vas izdasta?
— Ne bosta si upala. Sedaj se je nabrlo že toliko ljudstva, da bi se sramovala prelomiti besedo, oboroženi tudi ne bodo hoteli prelomiti besede! Ko pobijem oba, si drugi ne bodo upali napasti me. Sicer pa bodite pripravljeni, da mi v nasprotnem slučaju priskočite na pomoč! Pa dolgo se odločujeto!
— Čujte, že vas kličejo! je dejal Tannegny.
Domenek je bil končan. Vojaštvo se je vstopilo v dve gruč in zaprlo ulico na obeh straneh med kapitanovo in nasproti stolečo hišo. Napravil se je prazen prostor pred vhoitom. Množica zadaj je zvedavo stegala vratove in stopala na okna, da vidi izredni dvoboj.
Scas in Ocuquetonville sta stala pripravljena. Oba sta že držala meče v rokah.

675 —
— Gospođa de Scas in d' Ocuquetonville vzprejemata dvoboj, je naznanil glasno iz vrste stopivši oficir in biti se hočeta vsak posebej! Gospod de Passavant ali vzprejemate?
— Ne, je odgovoril jasno plemič. Bijem se le z obema naenkrat in se za uljudnost lepo zahvaljujem. Kakor hočete, z obema naenkrat ali pa ne pridem dol!
Scas je besno zaklel.
— Dobro! je zaklical Ocuquetonville razjarjen. Vzprejemava, pridite!
— In nihče se me ne dotakne, predno ni dvoboj končan?
— Nihče!
Plemič je takoj odstopil od okna. Kapitan mu je sledil in mrmral: Kaka drznost, pazite se, pazite! Odrinila sta toliko omaro, da je bilo prostora za moža. Tannegny je hotel na vsak način z njim ven, pa Passavant ga je zadržal in je dejal:
— N esmete z menoj. Če se prikažem v vašem spremstvu, bodo dejali, da sva jih ukanih. Smatrali bodo dano besedo za prelomljeno in naju pokoljejo.
— Res je tako, se je udal Tannegny. Idite z Bogom.
Priateljta sta se objela. Nato je kapitan stekel nazaj v prvo nadstropje, da prisostvuje dvoboju, Passavant pa se je splazil med omarami in se prikazal na ulici. Takoj je izdrl meč, pozdravil nasprotnika in klecnil v prežo.
— Končno je zatulil Ocuquetonville. Naprej, imamo ga!
Hkratu je zamahnil z roko in obe steni med hišami postavljenih oborožencev sta na-

„Dan“ je edini slovenski neodvisni politični dnevnik.
„Dan“ je najbolj informirani slovenski dnevnik.
„Dan“ je edini slovenski dnevnik, ki izhaja tudi ob nedeljah in praznikih.
„Dan“ je najodločnejši neodvisni jutranji list.
„Dan“ je najcenejši napredni dnevnik; posamezni izvodi po 6 vinajev, s pošto mesečno le K 170.
„Dan“ je razširjen v najširših ljudskih slojih, ker ga vsakdo rad čita in je zato jako uspešno oglaševanje v njem.

Učiteljska tiskarna
priporoča v nakup vsemu učitelstvu, vsem učiteljskim društvom in vsem okraj. učiteljskim knjižnicam
po vsebini in opremi krasno Ganglovo knjigo:
Beli rojaki.
Elegantno vezana knjiga stane 8 K, — broširana 2 K 60 vin., s poštnino 26 vinarjev več
Naroča se v Učiteljski tiskarni v Ljubljani.